

напрями їх рішення як:

- вдосконалення господарського законодавства щодо його змісту;
- вдосконалення господарського законодавства щодо його правової форми;
- вдосконалення господарського законодавства щодо його системи;
- гармонізація законодавства України з найдосконалішими міжнародними стандартами регулювання відносин у сфері господарювання, законодавства міжнародних економічних союзів, до складу яких входить чи планує увійти Україна (включаючи й Європейський Союз).

Ці та інші упущення в українському законотворенні має врахувати парламент України та інші суб'єкти нормотворчого процесу, якщо ми, як правова держава, хочемо мати стабільне і добротне законодавство, яке б не лише виконувало роль регулятора суспільних відносин, а й сприяло недопущенню правопорушень суб'єктами господарювання.

Література

1. Мельник О.О. Господарське право: навч.-метод. посіб. / О.О. Мельник. – К.: КНЕУ, 2005. – 208 с.
2. Вінник О.М. Господарське право / О.М. Вінник. – К.: Атіка, 2004. – 624 с.
3. Багрій І.П. Проблеми розвитку господарського законодавства у сучасній правовій системі суспільства / І.П. Багрій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.lexline.com.ua/?language=ru&go=full_article&id=521

УДК 346(043.2)

Ільєнко І.М., Аметов Р.Е., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Горбатюк Я.В., к.ю.н.

ПРОБЛЕМИ ДОЗВІЛЬНОЇ СИСТЕМИ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На сьогодні в Україні дозвільна система є однією з суттєвих перешкод, які заважають розвиватися малому бізнесу. У зв'язку з цим подальше удосконалення нормативно-правового регулювання, організації управлінської й операційної діяльності дозвільних органів, які здійснюють регулювання у сфері господарської діяльності, залишається одним з найактуальніших завдань державної і регіональної політики.

Основним нормативно-правовим документом, який регулює відносини в дозвільній системі, є Закон України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» [1].

Відповідно до нормативного визначення, дозвільна система у сфері господарської діяльності – сукупність урегульованих законодавством відносин, які виникають між дозвільними органами, державними адміністраторами та суб'єктами господарювання у зв'язку з видачею документів дозвільного характеру, переоформленням, видачею дублікатів, анулюванням документів дозвільного характеру [1].

Враховуюче те, що зазначений закон був прийнятий більше 10 років тому, він потребує внесення змін та доповнень.

Серед заходів щодо вдосконалення державної політики у сфері дозвільної системи можемо назвати Закон України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» [2].

До основних проблем дозвільної системи, які потребують вирішення, належать такі:

- неналежна якість надання дозвільних послуг з огляду на специфічні потреби споживачів, у т.ч. в частині витрат часу, фінансових та інших ресурсів;

- непрозорість і складність дозвільних процедур, відповідно до яких здійснюється видача окремих документів дозвільного характеру;

- обтяжливість паперового документообігу (як для споживачів, так і для надавачів дозвільних послуг);

- суперечливість законодавчого регулювання дозвільної системи, у т.ч. загальних і галузевих нормативно-правових актів;

- незабезпечення у повному обсязі виконання вимог законодавства щодо видачі документів дозвільного характеру за принципом організаційної єдності;

- низька мотивація посадових осіб, відповідальних за організацію і забезпечення надання дозвільних послуг щодо підвищення якості та клієнто-орієнтованості таких послуг [4, с. 71];

- заходи нормативно-правового та організаційно-методологічного характеру, що були передбачені нормами законодавства, здійснюються вкрай неефективно і практично саботуються центральними органами виконавчої влади;

- не скасовано дозвільні документи, застосування яких є економічно необґрунтованим або ж не передбачається безпосередньо законом;

- перелік видів діяльності, які потребують дозволів, постійно збільшується;

- юридична нееквівалентність щодо деяких дозволів на здійснення господарської діяльності;

- відсутність механізму прискореного розгляду справ судами щодо відповідальності державних службовців, що забезпечують процес видачі дозволів;

- через складність проходження за принципом організаційної єдності дозвільні процедури здійснюються не повністю [3, с. 115].

Таким чином, незважаючи на запроваджені протягом останніх років заходів з дерегуляції, удосконалення законодавства й обмеження переліку документів дозвільного характеру, у сфері дозвільного регулювання господарської діяльності залишається достатньо багато суперечностей і незручностей, які ускладнюють ведення підприємницької діяльності.

Література

1. Про дозвільну систему у господарській діяльності: Закон України від 06.09.2005 р. № 2806-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 48. – Ст. 483.

2. Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності: Закон України від 19.05.2011 р. № 3392-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 47. – Ст. 532.

3. Сагайдак Ю.В. Перспективи вдосконалення правового регулювання дозвільної системи у сфері господарської діяльності / Ю.В. Сагайдак // Порівняльно-аналітичне право. – 2016. – № 3. – С. 114-115.

4. Сидорук І.С. Проблеми функціонування дозвільної системи у сфері господарської діяльності на регіональному рівні і шляхи їх вирішення / І.С. Сидорук // Економіка та управління національним господарством. – 2013. – № 10 (148). – С. 68-73.

УДК 658.016.8(043.2)

Ільєнко І.М., Тархов Ю.О., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Горбатюк Я.В., к.ю.н.

ПРАВОВІ ПІДСТАВИ ВИНИКНЕННЯ ТА ПРИПИНЕННЯ ПРАВОВІДНОСИН САНАЦІЇ БАНКІВСЬКОЇ УСТАНОВИ

Детальний аналіз законодавства України про банківську діяльність дозволяє зробити висновок про те, що правовими підставами для виникнення правовідносин санації є: 1) рішення Національного банку України про віднесення банку до категорії проблемних, на підставі якого банк зобов'язаний розпочати процедуру санації для приведення своєї діяльності у відповідність із вимогами чинного законодавства України; 2) рішення Національного банку України про віднесення банку до категорії неплатоспроможних, на підставі якого Фонд гарантування вкладів фізичних осіб запроваджує тимчасову адміністрацію та затверджує план врегулювання; 3) рішення керівних органів банківської установи про застосування санаційних заходів, спрямованих на відновлення фінансового стану банківської установи [3, с. 261].

Відповідно до ч. 1 ст. 75 Закону України «Про банки і банківську